

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 190.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983000723056/facsimile.pdf> (tilgået 15. maj 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

»Goddag!« sagde han og strakte højre Haand en Smule frem, og ramte et kort Sekund Sønnen med sit Blik. »Der er Hilsen til jer fra jeres Moder. Og her er en Æres-Skjænk fra mig selv i Anledning af Messen.«

Han talte tyve Gylden-Stykker i Martins Haand. Han gjorde det langsomt men sikkert. Han var vant til at udbetale Dagløn, saae man.

»Og saa til Lykke med det!« sagde han og tog atter Sønnens Haand. »Ja, jeg skal nu sidde her og spise og drikke. Jeg var ellers hellere anden Steds henne.«

Martin havde troet, han godt vilde kunne svare sin Fader, men han fandt ikke et eneste Ord i Øjeblikket. Det kaldte lidt paa hans Ængstelse.

Han kom til at tænke paa, at han jo vilde holde en Tale til sin Fader ved Bordet. — —

Martin sad for Bordenden ved Priorsens højre Side. Saa kom paa Side-Banken til højre den fornemste af de tilstedeværende Lærde, Dr. v. Usingen, og paa hans højre Side igjen sad Bjærgværksmand Hans Luther.

Han spiste med den Alvor, hvormed en Arbejdsmand nyder sin Mad, seende hverken til højre eller venstre. Men da Martin saae, hvor Skeen med Søbemaden vippede i hans Faders Haand — maatte han en lille Stund tage Øjnene til sig, de vilde løbe over. Den Haand var jo altfor vant til at tage om svære Byrder, til at den kunde komme til Ro med en lille, let Ting som saadan en Sølvskec. Og det var jo for Sønnen, denne Haand havde slidt og slæbt saa haardt. Den var jo stor til saa lille en Mand, og frygtelig knoklet, den havde store Lejringer af benhaard Hud paa sine Steder, men den var bleven omhyggelig skrubbet, kunde man see, for Renligheds Skyld til denne Rejse. Nu smed den, med et lille Kast, Skeen om i Hulningen mellem Pege- og Tommelfingren, saa Bladet vendte op mod Haandledet. Martin saae i det samme for sine Øjne Fyrretræs-Bordskiven dér hjemme i Mansfield. Denne Bevægelse med Skeen gjorde hans Fader jo altid, mens han gumlede. — Nej, Martin var sletikke Herre over sig selv, mærkede han, — dettehér det var jo saa sikkert og paalideligt som at see en Hest eller en Ko græsse, — det var altfor — overmægtigt til, at han kunde bære det. — Men han kunde jo da ogsaa have Lov til at græde paa saadan en højtidelig Dag, det kunde da ingen tage ham ilde op.